

101214

MINA Skolar.

När jag tänker tillbaka på min högstadietid märker jag en stor utveckling på kort tid. I 7:an tog jag inte skolan på samma allvar som nu.

Rasterna var roligast och på lektionerna längtade

- jag dit. Nu när jag ser tillbaka på det
- förstår jag inte hur rasterna kunde vara
roliga. Nu i 9:an är det på rasterna som jag längtar in till lektionerna. Det var troligtvis 9:orna som förgyllde mina raster till nöjestid. De var nämligen mycket trevliga och roliga att prata med. Jag
- fick en bra start på 7:an eftersom vi
- från Grönestad i 6:an hade lektioner på Bergsheds skolan en gång i veckan. Första dagen i 7:an gick alla nykomlingar längst väggarna som vettsskrämda får men jag och mina kompisar kände ju väl till skolan. Vi gick, som kontrast till resten av

av 7:orna, med bestämda steg genom
korridorerna. Vi var ett gäng. 9:orna
respekterade oss och de skämdes inte över
att sitta ner på rastera och prata med
oss. En av de första dagarna i 7:an
minns jag väl. Det var en kille ur 9:an som
ropade till mig: "öhh, kom hit". Först undrade
jag om det verkligen var mig han ropade
på. ~~Eftersom han tittade på mig antag~~
jag att det var så. Jag tog mod till
mig och gick fram. Han ställde några frågor
till mig och den sista lød: "Har du någon
pojkvän?" Jag svarade med ett försiktigt "Nej".
"Varför", blev nästa fråga. En klump satte sig i
halsen och jag hoppades på att inte bli rädd.
- Öhm, började jag, Jag tror på Gud. Riktigt
gick snabbt, som med vinden och allt
fler ställde frågor. Nu kände jag mig på

ett sätt populär. Medans de andra 7:orna

knappt vågade säga ett pip diskuterade

jag livsfrågor med 9:orna (!). Detta var

mitt genombrott. Jag tror alla 7:or någon

● gång får sitt genombrott, jag fick det tidigt.

Andra kanske inte får det förrän i 8:an eller

● 9:an i värsta fall. Emdel får aldrig sitt genom-

brott, det är de som oftast blir undvade.

I bland var det jobbigt när de häftigaste

9:orna ropade "lill Gud" efter mig men ändå

● måste jag säga var det en slags befrielse

för mig. Jag kände mig stor i 7:an och

● på ett sätt vuxen. Nu ser jag de flesta

7:or som små och omogna. Man undrar ju

om jag egentligen var lika liten som

de fast att jag kände mig större. Jag

trädde mitt genombrott var fullbordat

och att jag aldrig skulle bli utsatt

för sådant som andra 7:or blev t. ex.
uppkastade på skåpen och instängda på
toaletterna. Jag hade fel. Det var en helt
vanlig dag i matsalen. Jag hade precis
tagit min mat och letade nu efter det
bord där mina vänner satt. När jag såg
dem riktade jag mina steg ditåt. På bordet
innan vännernas satt ett gäng killar ur qian
och när jag gick förbi dem sköt en av dem
ut en stol som blockerade vägen för mig.
Generositeten steg och innan jag visste ordet
av var jag röd som en tomat i ansiktet.
Jag svejtades. Vad skulle jag ta mig till?
Snabbt försökte jag komma på en utväg.
Jag tog mod till mig, drog in den lilla magen
och pressade mig nonchalant genom springan
mellan den utdragna stolen och bordet
mittenmot. Detta var min stora revolution.

Mina kompisar tyckte att jag skulle hållt

min Saft över honom men det vågade

jag inte. Jag minns en gång när jag

och min kompis Pernilla skolkade från

- gympan för att cykla till Haverbo skolan

och spana på en snygg kille i 9:an. När vi

- stod utanför skolan beslutade vi i fall vi

skulle gå in i skolan med risk att bli sedda

av lärare eller att stanna kvar ute med risk

att inte se honom. Vi valde det första.

- Väl inne visste vi inte vart vi skulle ta

vägen. Som tur var såg vi några toaletter

- och gick snabbt in i en. Vi andades djupt

och efter att vi tagit mod till oss gick vi

ut. Han syntes inte till någonstans och

gick lite irriterande ut igen. När vi stod

där ute såg vi entrédörren öppnas och en

kompis till oss gick tillsammans med killen

nt. De kom mot oss och den första frågan

när de kom fram var: "Varför är ni här?" Vi

skrattade lite och försökte byta samtalsämne.

Det blev pinsamt så vi ljög om att vi snart

hade en lektion som vi inte kunde missa.